

NEHÉZ FELADAT. (Lásd a 159. l.)

VI. kötet.

10. sz. — 1873.

A GAZDAG MOLNÁR ARANYAI.

(Folytatás.)

B OCSÁSS! kiáltott Berti meglepetve. „Bocsáss, mert különben megbánod!”

De Imre nem bocsátotta, sőt ereje teljes megfeszítésével kapaszkodott a szökevénybe s bár ez sokkal nagyobb és erősebb volt, még sem tudott szabadulni. Az üldözők pedig mindinkább közeledtek.

„Bocsáss, ha mondom!” kiáltá Berti még egyszer, de Imre csak annál erősebben fogta.

Ekkor Berti erősen mellbe ütötte Imrét, úgy hogy ez hátra tántorodott. A szökevény már azt hitte, hogy megszabadult, de a bátor kis fiu nem tágitott s a futni akarót kabátjánál megragadta. Erre Berti dühösen nekiugrott s öklével olyat ütött Imre fejére, hogy ennek rögtön elboritá arcát a vér s ájultan rogyott össze; a szökevény aztán végre elfutott, de Imre oly görcsösen szorítá kezébe a kabát szárnyát, hogy ez leszakadt s Berti észre sem vette, hogy épen az a része szakadt le, melyen a zsebe volt; nem ért rá ezzel gondolni, csak futott s eltűnt az erdőben.

Alig két perczzel később az üldözők ott termettek az árok partján; az üldözők pedig a gazdag molnár és legényei valának. A molnár kezében puská volt.

„Ezen irányban szaladt, jól láttam!” szólt egyik molnárlegény.

„Itt fekszik az árokban!” szólt egy másik, megpillantva Imrikét.

A gazdag molnár odalépett, Imre ott feküdt a hóban, ájultan, véres arcczal, kezében a kabát-darabbal, melyet Bertiről letépett.

„Ez a tolvaj, ez a tolvaj!” szólt a molnár. „Jól czéloztam, épen fején találtam.”

Egyik molnárlegény lehajolt a fiuhoz és megtapogatta.

„Még él!” mondá aztán.

Kiemelték az árokból s midőn a hold fényénél jobban megnézték, a molnár fölkiáltott:

„Hiszen ez Imre! hát ezért járt ő ez éjjel házam körül! Csak ürügy volt, hogy apjáért könyörögni jött! Nézzétek, mi van kezében!”

A kabát darabja volt a zsebbel, a zsebben pedig volt egy nagy tekercs arany.

„Az én aranyaim, melyeket elrabolt, a tolvaj!” kiáltott a molnár és zsebre dugta aranyait.

„De ez a kis fiu egymaga nem követhette el a rablást,” szólt egyik legény. „Kellett még társának lenni.”

„Azzal most nem törődöm, csak hogy megvannak aranyaim. Különbem majd megtudjuk, ki volt vele, majd ki vallatjuk. Emeljétek föl s vigyétek a malomba; aztán jól őrizzétek, hogy meg ne szökjék! Holnap majd átadjuk a birónak.”

„Ha addig meg nem hal szegény fiu,” szólt a legény.

A gazdag molnár hidegen vonogatta vállát.

„Bánom is én, ha meg is hal, csak hogy aranyaim megkerültek. Ez ugyan

jó falat lett volna annak a koldus szabónak. Déj'szen, kedves sógor, nem oda Buda! Ki hitte volna, hogy ez a kis fiu ilyen gonoszságra képes! Milyen jó, hogy nem engedtem magam könyörgéseitől meglágyítani; hiszen épen míg ő velem beszélt, czinkostársá véghezvitte szobámban a lopást!"

A legények ezalatt letörölték a vért Imre arczáról, aztán karjaikra emelték és vitték a malom felé; a molnár pedig dünyögve-morogva ment utánok. Nemsokára elértek a malomhoz, a kapu bezáródott utánok s ismét mély csönd lett a malom körül.

Ugyanezen időtájban Imrike apja, az öreg szabó is ébren volt. Egy ideig gondolkozott és törte fejét, mit csináljon, hogy meneküljön szomoru helyzetéből; de amint csöndesen feküdt, föltűnt neki, hogy nem hallja fia lélekzését. A sötétben nem láthatott Imre ágyáig, fölkelt tehát s megtapogatta az ágyat, — Imre nem volt ott. Ijedten és csodálkozva állt egy perczig s ekkor kívülről fájdalmas nyöszörgést vélt hallani. Hideg borzongás futotta végig, kiszaladt a pitvarba s itt még tisztábban hallhatá a jajgatást. Gyorsan fölnyitotta az ajtót, — s egy fiatal embert látott ott heverni a földön. Hamarjában azt hitte, hogy Imre, de csakhamar meggyőződött, hogy a ki ott fekszik, az nagyobb idősebb ifju.

„Ki vagy, mit akarsz?“ kérdé az öreg mester egy pillanatra megfedkezvén saját fia eltűnéséről.

„Ah kedves nagybátyám, fogadjon be házába!“ szölt az ifju könyörgő

hangon. „Nem bírok tovább menni, golyó van a lábamban . . . meglöttek . . . oh, legyen irgalmas!“

A jó öreg szabó elfelejté saját baját a szerencsétlenség láttára; lehajolt, fölemelte a sebesültet s csak ekkor ismert rá.

„Micsoda! Te vagy az, Berti öcsém? Hát hogy kerülsz te éjnek idején az én házamhoz? Ki sebesített meg?“

Ezalatt már be is vitte a szobába s lefektette a kályha melletti padkára. Gyertyát gyújtott, befűtött a kályhába s párnákból, takarókból jó helyet készített a sebesültnek.

„No's, hogy érzed magadat?“ kérdé aztán.

„Isten fizesse meg jóságát, édes jó bátyám! Ha nem könyörül rajtam, megfagytam volna kint a hideg éjben.“

Ezalatt az öreg mester megvizsgálta Berti sebét s szinte megfedkezett Imréről.

„A sebet tisztára kell mosni, bekötözni, hogy nagyobb baj ne legyen belőle. Szerencsére a golyó nem maradt benne, a bekötözéshez pedig értek ám, mert katona voltam és sok csatában harczoltam.“

Előszedett holmi ócska fehér ruhákat, tépést csinált, aztán egészen műértőleg lemosta a sebről a vért s bekötözte úgy, hogy nyugodtan lehetett várni, míg orvosjö és jobban rendbe hozza. — Csak mikor ezzel készen volt, akkor jutott ismét eszébe fia s szive elszorult és aggódva kiáltott föl:

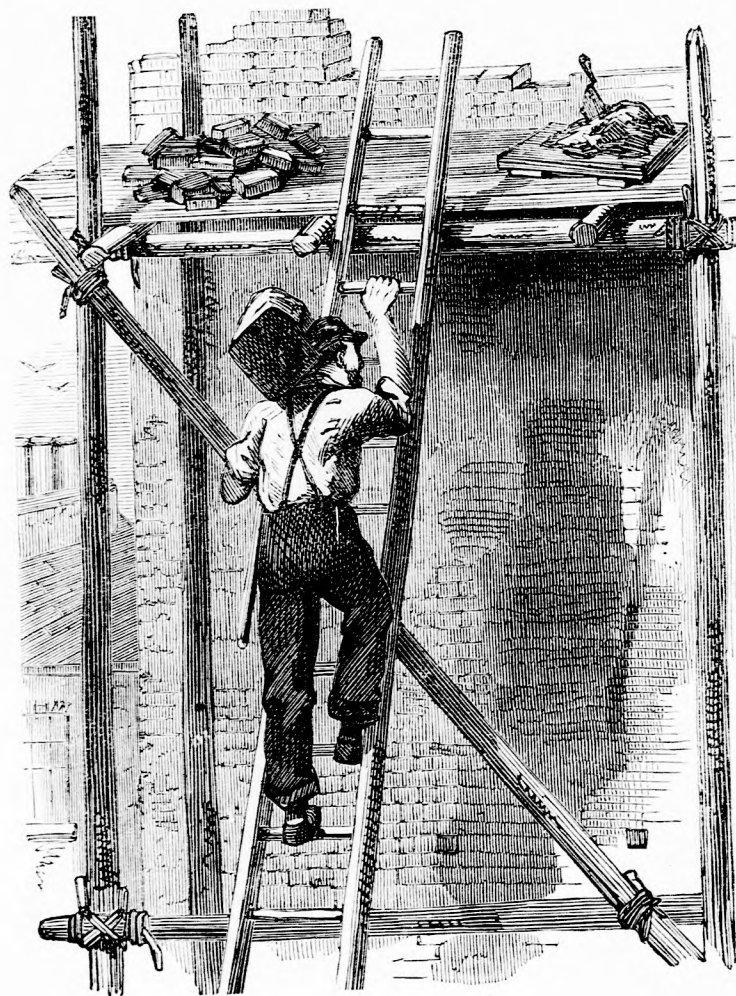
„De hol van Imre, az én fiam!“

„Imre . . . Imre . . .!“ hebegé Berti

s neki is akkor jutott eszébe, hogy épen ő ütötte fejbe ez éjjel Imrét. De nem szólt.

A szegény öreg szabó ezerfélét gondolt, hova mehetett az ő kedves

fia, hová tűnt el, — de utoljára sem tudta jól megmagyarázni Imrike hirtelen eltűnését éjnek idején s aggodalma mindinkább nőtt. Összekutatta az egész házat és a környékét, kiáltozott, de

A KÖMIVES INAS. (Lásd a 159. l.)

hiába, nem felelt senki s a szélvész még a lábnyomokat is elsöpörte a hóban. Szorongó szívvel tért vissza a házba és nyugtalan várta a hajnalt,

hogy valamerre elindulhasson fiát keresni.

Berti ezalatt némán feküdt a kályha mellett; lábán a seb jól be levén kö-

tözve, fá-
a fárads-
aludt.
és gon

tözve, fájdalma kissé enyhült skimerülten a fáradtságtól, betegségtől, Berti végre elaludt. Az öreg szabó odaült melléje és gondolataiba merült, — eszébe ju-

tott, hogy tegnap csekélyke vagyona elvesztése miatt olyannyira kétségbe esett, mintha nagyobb baj már nem is érhetne volna, s ime, most tapaszt-

ÓBÉGATI KATI. (Lásd a 159. l.)

n fiát ke-

a kályha
levén kö-

talja, hogy még nagyobb csapás is érhetne, mert fiát jobban szereti a világ minden kincsénél . . . s ha most Imrike ebben a csikorgó téli éjben elvész . . . megfagy . . . akkor aztán igazán oka lesz kétségbeesni.

Szomoruan telt ekként egy-két óra, míg Berti végre fölébredt. Hamarjában, midőn föltekintett, ijedten összerázkodott s nem tudta, hol van.

„Ne félj semmitől, nálam vagy, nagybátyádnál.“ szolt az öreg mester nyájasan. „Nem lesz tőlem semmi bántódásod s csak azt szeretném tudni, hogy kerültél ide házamhoz s ki lötte azt a golyót a lábadba?“

„Elmondok, bevallok mindent, minek is tagadnám?“ szolt Berti.

Aztán elmondta, hogy atyja már kiskorától fogva durván bánt vele, mikor pedig alig tizenöt éves volt, egy csekély hibáért kiüzte a házból.

„Elbolyongtam a világba,“ folytatá Berti, „dolgoztam, szolgáltam, de csak roszul ment a dolgom, mindig roszabbul s végre nem volt többé erőm, hogy távol maradjak a rosz ösvénytől. Egy gonosz czimborám, kivel sokat mulattam, sokszor sugdosta fülemben, hogy édes apám gazdag ember, tőle lehetne pénzt lopni s aztán elvándorolni messze országba. Sokáig nem hallgattam reá, de ő csak ismételtette folyvást, hogy nekem jogom van ahhoz, ami az apámé, és így hát tulajdonképen csak a magaméból veszek. Ez éjjel végre nem tudtam ellenállni a csábítónak, a malom közelébe lopóztam, betörtem a házba és kiraboltam a pénzes szekrényt. De

csakhamar üldözőbe vettek s egy lővés épen lábamon talált. Félelmemben, hogy atyám rám ismer, sebem daczára végső erőfeszítéssel futottam az erdő felé. Egy árok mellett valaki föltartóztatott, de ezt levertem s futottam tovább, míg végre ide érve a ház elé, erőm elhagyott s az ajtónál összerokkadtam. — És most már csak egy kérésem van, kedves bátyám! Szállítsan engemet valamikép a malomba, hogy bocsnatot kérhessek atyámtól, — aztán nyugodtan meghalok. Oly szerencsétlen vagyok . . . tegye meg, amit kérek!“

(Vége követk.)

NAGYPAPA ÉS UNOKA.

(Képpel a 152. l.)

Ugy bizony, már a régi időkben is, mikor a nagypapa még hajporos parókát, selyem kabátot és fodros, csipkés inget viselt, már akkor és épen olyanok voltak a kis leányok, mint mai nap. Ennek a kis kisasszonynak például mai rajzunkon roppant szüksége van néhány krajczárra s fogadni mennék, hogy nem valami keserű pilulát akar venni, hanem igenis czukorkát.

És mit csinál, hogy a nagypapát rábirja, hogy adjon néhány krajczárkát? Hízkelkedik, tánczol, nevetgél körölte s addig csacsog, míg végre az öreg ur előveszi azt a szép erszényt, melyben annyi arany és ezüst pénz rejtőzik. A kis leány kötényét tartja, mintha a pénz csak úgy szórnák, mint a vadalmát. Hanem egy ezüsthuszaskát már bizonyosan kap s hogy aztán volt jó ozsonna, az is bizonyos.

A KÉT ÓRIÁS.

(Képpel a 157. lapon.)

HGY hercegi palota földszinti nagy csarnokában négy óriási kőszobor állott, melyeken a boltozatos tető nyugodott. Szabadon, külön-külön állottak, kettésével szemközt. Történt egyszer, hogy az egyik szobor így szólt szemben álló társához:

„Hallod-e, pajtás, én bizony már meguntam itt ezt az örökös állást; meg aztán a hátam is fáj már, mert bizony nem tréfa így évről-évre tartani ezt a nehéz boltozatot. Most épen azon gondolkodom, hogy jó volna már valami más kenyér után nézni.“

„Ugyan hát miből tudnál megélni?“ kérdé a másik.

„Oh, a miatt nem aggódom. P. o. kiállok a piacra és mutogatom magamat mint kőóriást, — annyi pénzt kapok, hogy el se tudom költeni.“

„Ez nagyon szép, de mi többiek nem bocsátunk ám téged innen; nem vagyunk oly ostobák, hogy hárman tartuk ezt a nehéz tetőt, melyet négyen is alig bírunk elviselni.“

„Törődöm is én veletek!“ szólt amaz. „Tegyetek a mit akartok, én bizony elmegyek.“

A többi szobor persze nagyon megijedt és haragudott ez önző szavak hallatára; de az, a melyik már egyszer szólott a távozni készülővel, megnyugtatta aggódó társait:

„Ne féljeteK, nem fog ő elmenni.“

„Nem fogok elmenni?“ kiáltott amaz; „no most már azért is rögtön megyek.“

Ezzel megmozdult s ki akart bujni a reá nehezedő boltozat sulya alól; de amint megmozdult, persze rögtön omolani kezdett fön a fal, az egész tetőzet ingott s beomlással fenyegetett.

Ijedten állt meg a hűtelens visszatérve régi állásába, mocczanni sem mert többé.

„Lássátok,“ szólt újból az, ki előbb beszélt, „mondtam, hogy nem fog elmenni, mert élve innen ki nem jutna. Minket is nagy bajba hozna ugyan, de őt a leomló tető bizonyosan agyonütné. Álljunk meg tehát helyünkön szépen nyugodtan s viseljük a közös terhet hűségesen.“

Azóta aztán egyiknek sem jött kedve megmozdulni.

A HAJÓTÖRT ÁLOMKÉPE

(Képpel a 153. l.)

ÁDÁZ, dühödt vihar zuzá
Köszirthez a hajót,
Mi az apát és a fiát
Megmenté, szikla volt.

Bár romban volt a nagy hajó
A vén hajós remélt —
De míg ez szerte néz, tekint:
A fia elalélt.

Agyát az álom fogja el —
Óh, édes bűvölet!
A kedves otthonból felé
Az anya integet.

A jó anya, a kicsi hűg
S a még kisebb fivér;
Mindnyájan sorra ölelik —
Mi öröm ez, mi kél!

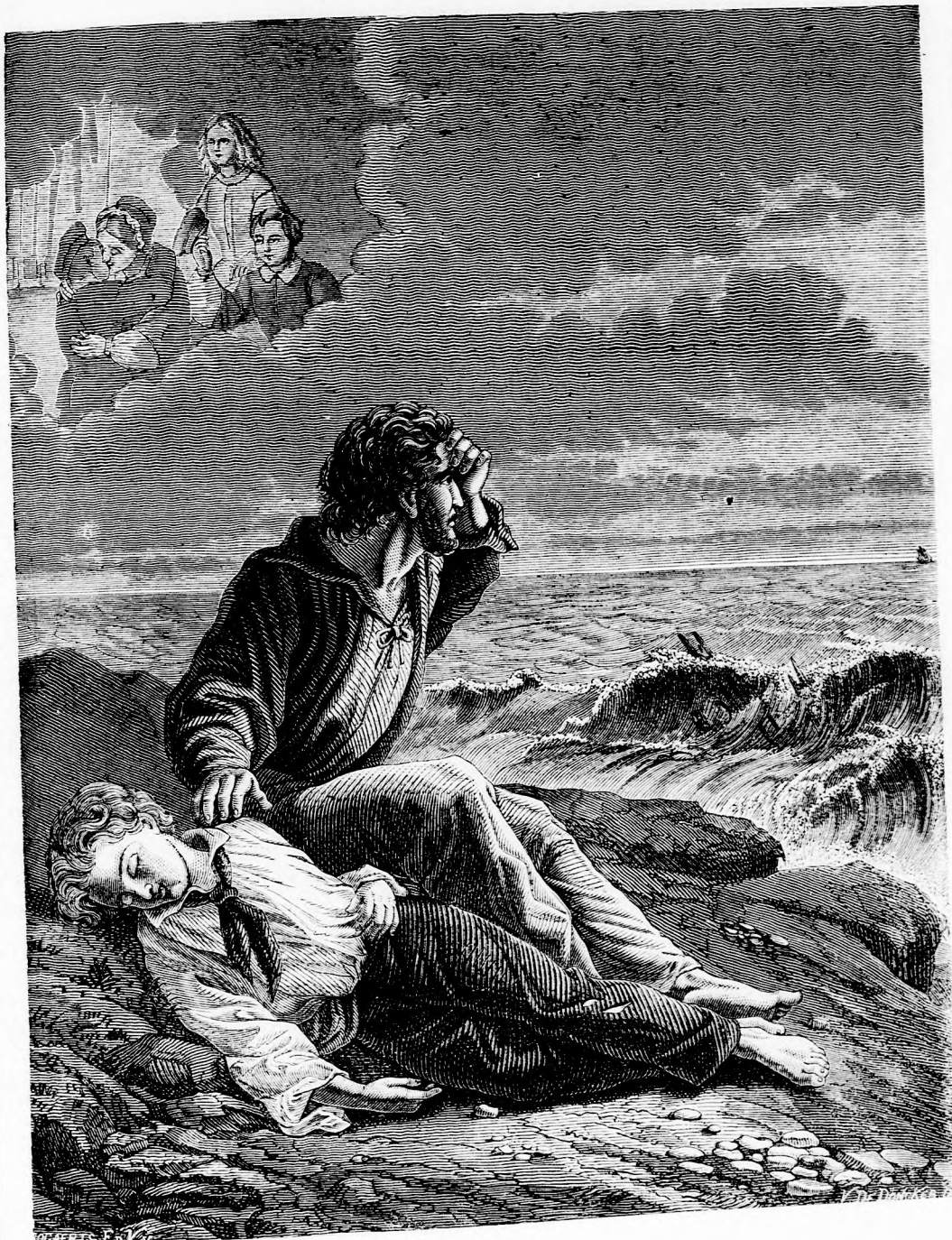
S míg a fiú így álmodik,
Már a remény közeleg.
A távolban oly biztatón
Fehér vitorla leng.

„Édes fiam! Elmult a vész,
Segélyt küld im az ég...“
De a fiúnak lelke, ah,
Már elrepüle rég.

Édes szép álom fogta el
Utolsó perceit —
Az édes anyát ölelé
S kedves testvéreit.

NAGYPAPA ÉS UNORA. (Lásd a 150 l.)

A HAJÓTÖRT ÁLOMKÉPE. (Lásd a 151. l.)

A VESZÉLY TORKÁBAN.

GYURI te! Hát ma megint nem voltál a műhelyben, nem dolgoztál?“ szölt az özvegy Mártha asszony fiához, ki az ablakhoz támaszkodva ugyancsak füstölt egy makra pipából.

Gyuri csak füstölt tovább s jó ideig nem válaszolt, végre aztán vállvonogatva mondá:

„Soh'se haragudjék, kedves anyám, hiszen az még nem oly bűn, ha az ember néha-néha egy kis ünnepnapot csinál magának.“

„Néha-néha!“ sohajtá anyja félig busan, félig boszankodva.

„No persze, csak néha-néha. Lám, Pista és Matyi már három hete feléje sem néznek a munkának, én pedig pontosan ott voltam minden reggel s dolgoztam késő estig. Csak épen egy-két napja, hogy kissé pihenni és mulatni akarok . . . hiszen én is tehetem talán, ha Matyi és Pista tehetik.“

„Ne emlegesd ezt a két naplopót! Meglásd, ez a két rossz czimbora még szerencsétlenségbe dönt téged is! Most nem akarsz nekem hinni, de majd elhiszed, ha késő lesz!“

Gyuri megint csak úgy könnyedén akarta elütni a dolgot, de e pillanatban kinyílt az ajtó s egy kis fiú és egy leányka lépett be, mindketten könyvekkel és táblával, mert egyenesen az iskolából jöttek.

„Sokáig elmaradtatok ma, Józsi,“ szölt a mama; „Katicza, tedd le a köny-

veket s jöjj segíts a vacsorafőzésnél. Korán kell tanulnod mindent, mert ha én meghalok, nem lesz kibén bizakodnod; Gyuri bátyád, úgy látszik, nem sokra viszi a dolgát.“

„No, no, kedves anyám,“ szölt Gyuri dünyögve, „hiszen mondtam már, hogy a jövő héten ismét beállok a munkába, aztán minden jó lesz.“

A szegény anya csak fejét rázta és sohajtott. E pillanatban valaki kopogott az ajtón s belépett Julcsa néni, ki a harmadik faluban lakott s most egy kis helyet kért éjjeli pihenésre. Elmondta, hogy a városban járt valami dologban s hazamener elkésett, nem akar éjjel menni, meg fáradt is, azért tért be; különben nem akar alkalmatlanságot okozni, beéri azzal is, ha egy kis szalmát adnak a szoba sarkába, azon is elalszik. Korán reggel úgy is tovább megy.

„Nem szükséges a földön feküdnie,“ szölt meg Gyuri. „Én ma úgy sem vacsorálok itthon s alkalmasint késő jövök haza, lehet, hogy csak holnap reggel, az én ágyam tehát üres lesz.“

„Nem maradsz itthon éjszakára? Fiam, fiam! de sok szomorúságot szerzesz nekem!“ sohajtott szegény Mártha asszony. „Már délután is bort ittal, pipázgattál, most meg egész éjen át tivornyázni akarsz? Honnan veszed rá a pénzt? A mestertől nem kapsz, sőt alkalmasint el is fog csapni, mert hiszen az ilyen legénynek nem veszi hasznát! Rossz véged lesz, meglásd!“

„Jól van, jól, anyám! Mondtam már, hogy még csak e héten lesz ez

igy, hétfő a munká

Julcsa a fiatal e szölt sen szen vo sen oda nem ült dig ott bámulva forgatna nem ig vacsorált egyről-m szölt:

„De városban

„Sz ott, — sernem, ö Gyuri

„G kis Józ Gyuri?

„M hugom özvegye nem vo munkáj keserve nem tu jó any séget s csületes tisztess volt ma hogy t

„A szölt k

iggy, hétfőtől kezdve pedig megint beállok a munkába. Soh'se aggódjék miattam."

Julcsa néni meglepetve nézett hol a fiatal emberre, hol anyjára, de nem szólt semmit. A vacsora csakhamar készen volt s a vendéget is természetesen odaültették az asztalhoz. Csak Gyuri nem ült az asztalhoz, hanem még mindig ott állt és pipázgatott, mereven bámulva maga elé, mintha valamit forgatna a fejében. A többiek azonban nem igen törődtek vele, hanem megvacsoráltak s kedélyesen elbeszélgettek egyről-másról; egyszer Katicza csak megszólalt:

„De hát minek volt Julcsa néni a városban? Hiszen nincs vásár."

„Szomorú járatban voltam biz én ott, — szegény hugomat kellett bekísérnem, a ki oly szerencsétlen lett az ő Gyuri fia miatt."

„Gyurinak hívták a fiát?" szölt a kis Józsi. „Hát aztán mit csinált az a Gyuri?"

„Mindjárt elmondom. Szegény Mari hugom nagy nyomoruságban maradt özvegyen, egyetlen fiával, Gyurival; nem volt semmije, csak amit két keze munkájával keresett s bizony sokszor keserves volt az élete. Hanem fia, Gyuri, nem tudta mi a nyomoruság, mert a jó anya inkább maga éhezett, szűkséget szenvedett, csak hogy a fiút becsületesen fölnevelje; iskolába járatta, tisztességesen ruházta s mikor elég nagy volt már, egy derék ácsmesterhez adta, hogy tanuljon jóra való mesterséget."

„A mi Gyurink is éppen ácslegény!" szölt közbe Katicza.

Gyuri pedig kivette szájából a pipát és figyelmesebben kezdett oda hallgatni.

„Szegény hugomnak az volt egyedüli reménye, hogy fiából idővel majd derék iparos lesz és ha felnő, majd akkor gondját viseli öreg anyjának, ki annyit fáradott, áldozott érte. És bizony így is lett volna rendjén. Hanem, fájdalom, másképp fordult a dolog, a fiu rossz pajtások közé jutott s henye naplózó lett — — —"

Ekkor kopogás hallatszott az ajtón s egy durva hang, félbeszakítva Julcsa néni szavait, Gyurit hívta. Gyuri kiment s kint heves szóváltás hallatszott, azután pedig Gyuri visszajött, becsapta az ajtót és boszusan dörmögte:

„Akkor megyek, a mikor nekem tetszik . . . szabad később is menni, nem csak éppen most rögtön."

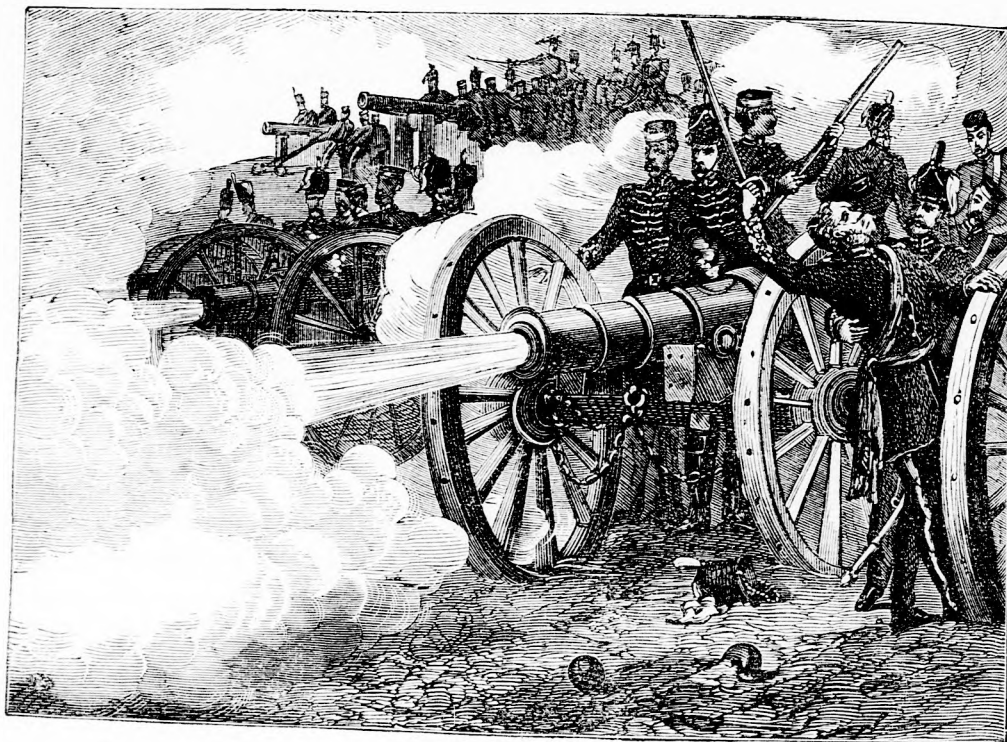
Leült az asztalhoz és kezeivel eltakarta arcát, Julcsa néni pedig folytatta az elbeszélést:

„Ugy bizony, hát amint mondtam, a fiatal ember rossz barátságba került s mikor már mint segéd szép pénzt is keresett, mindig gonoszabbul viselte magát. Nem hogy öreg anyját segítette volna, hanem pipázott, részegeskedett, aztán hetekig nem ment a műhelybe, míg végre kicsapták és egy mester sem akarta elfogadni. Ekkor aztán lopásra vetemedett, nem sokára pedig egy nagyobb rablásban vett részt, elfogták és börtönbe csukták."

Gyuri nem mert föltekinteni, de egy nagyot sohajtott.

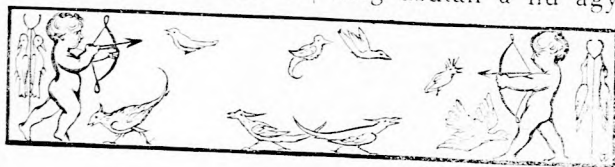
(Vége követk.)

A HŰ ÁGYU.

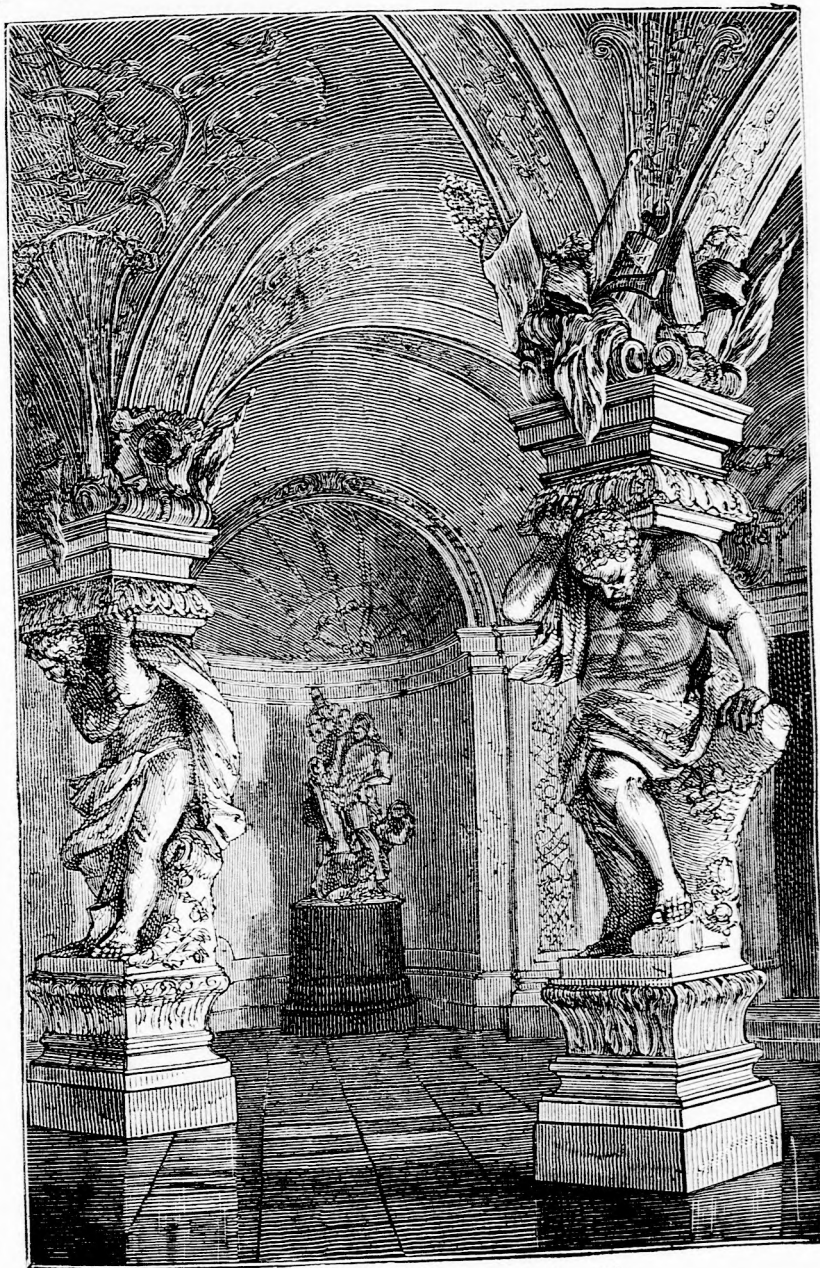
MÉG a mult század elején történt, hogy egy vitéz magyar csapat erősen verekedett a hazánk egy részét még visszaadni nem akaró törökök seregével. Egy dombra a magyar csapat hat ágyut vont föl s rettenetesen lödözte a pogány hadat. Hanem este felé az ágyuk mindig lassabban és lassabban szóltak, mert a sok lövés után egészen izzóra áttüzesedtek, nem lehetett belőlük többé löni. Épen ekkor egy török csapat rohamot intézett a domb ellen s makacs küzdelem után el is foglalta az ágyukkal együtt. De ezzel a törökök meg nem elégedtek, hanem a

kissé hátraszorított magyar vitézeket saját fegyverükkel, az elfoglalt magyar ágyukkal akarták megsemmisíteni. Midőn tehát jöttek ismét a magyar vitézek, hogy visszafoglalják előbbi állásukat, a törökök megtöltötték az elfoglalt magyar ágyukat és elsütötték. De gazda nélkül vagyis a tultüzesedett ágyu nélkül számítottak; mert az ágyu nem lőtt oda, a hova célozták, hanem rettenetes robajjal szétpattant s ezer darabban röpült szét, megölve minden törököt, a kit közel talált. A magyar vitézek ezt látták és sokáig emlegették még azután a hű ágyut.

ar vitézeket
glalt magyar
hisíteni. Mi-
magyar vité-
bbi állásu-
k az elfog-
tötték. De
ultüzesedett
ert az ágyu
ták, hanem
ant s ezer
lve minden
A magyar
emlegették

A KÉT ÓRIÁS. (Lásd a 151. l.)

KÖNNYEN OLVAS.

A BETŰHÖZ én nem értek,
Olvadni még nem tudok ;
Az én betűim a képek —
S képeket jól olvasok

ÁRPÁD A HONALAPÍTÓ.

— Garay Jánostól —

(L. a 160. l.)

Kié a gazdag tartomány
Mentében a Tiszának?
Bolgárok népe hódol ott
A nagyhirű Zalánnak.
A gabnagazdag rónaság
Aranykalászszal tartja ki,
Alpár hízálmás mezeje
Marhát, lovat tenyészt neki.

De rögtönebben, mint a nyár
Felhői megtolulnak,
Árpáddal a magyar hadak
Mély Ungon átnyomulnak ;
A két had összeütközik ;
Nincs irgalom, nincs kegyelem ;
A harcz után kürt harsadoz :
Magyar hadé a győzelem!

Mi ország az, mögötte ott
A roppant tengereknek,
Hol a hegyek aknáiban
Só és arany teremnek ?
Erdély az, a vitéz Geló
Oláh herczegnek székhelye,
Nagy Attila megtört hada
Maradványának menhelye.

De rögtönebben mint az ég
Villáma földre csattan,
Árpáddal a magyar sereg
Serény lovára pattan.

A két had összeütközik . . .
Nincs irgalom, nincs kegyelem.
A harcz után kürt riadoz :
Magyar hadé a győzelem!

S volnál kétszer hatalmasabb,
Mint vagy tótok királya,
Híres Szvatopluk, téged is
Lesújt a harcz vitálya ;
Itennek szól itt végzete,
Istennek sujt itt ostora,
A merre mégyen, győzni fog
A magyaroknak tábora.

És menne még tovább is úgy
Ország után országra ;
De hármát út Árpád vezér
Rettentő paizsára.
Az első : sziklaroppanás,
A másik : tengerbödület,
A harmadik : kemény útés,
Miként az égi dörrenet.

Elsőre a kemény hadak
Rohantukban megállnak ;
Másikra, mint a rajserег,
Árpád körébe szállnak ;
A harmadikra csend leszen
Mér földnyi messzeség fölött —
S a hős — egy félisten — feláll
Kétszázézer vitéz között.

„Hová, háová vitéz sereg ?
Mindennek van határa! —
Szól a vezér, s mint nap, kisüt
A fenség homlokára. —
„Az ősi föld megnyerve már,
Ennél egyéb nem kell nekünk,
Hazát szerezni volt a cél,
A véres harcz csak eszközünk.

A nyert hazát megtartani
Lesz szívünk aggodalma,
Erő, egység, közértelem
Nagy nemzetünk hatalma.
Elég a harcz, elég a vér,
Nem dísztelen, ha pihenünk,
A munka végrehajtva már,
Most halljon hálát Istenünk! —

És régi ősz szokás szerint
Nagy áldomást ülének,
Fehér lovakkal áldozók
Magyarok Istenének.
S közben, miként éjszak szele
Ha végig zúg völgyön, hegyen, —
Hangzék az összes háladal :
Hatalmas-, ékes-, lelkesen !

A KÖMIVES INAS.

(Képpel a 148. l.)

EGY nagy ház építésénél a pal-
lér minden reggel kijelölte a
kőhordó fiuknak, ki melyik ra-
kás követ és téglát hordja az nap a
falra föl, hol a kőmivesek dolgoztak;
Persze minden rakásban voltak kisebb
könnyebb kövek, téglák, de aztán voltak
akkora darabok is, hogy ugyancsak
megizzadt bele, a ki fölvitte.

A fiuk reggel hozzáfogtak a mun-
kához, de mindig csak a kisebb, könny-
nyebb darabokat válogatták, úgy hogy
mire este lett, a nagy kövek még mind
lent voltak, a fiuk pedig már fáradtak
levén, nem akarták és nem is bírták
fölvinni; a vége pedig az lett, hogy
kevesebb bért kaptak, mint ha elvégez-
ték volna az egész munkát; mivel pe-
dig kevesebb fizetést kaptak, szomo-
ruan ballagtak haza. Csak egy volt
köztök, a ki nem úgy tett, mint a töb-
biek s azért vig is volt. Ez tudniillik
reggel, mikor a neki kijelölt kőrakás-
ban meglátta a nagy darabokat, kissé
megvakarta a fejét és aztán így okos-
kodott:

„Hm! Ezek ugyan jókora dara-
bok! Alig bírom fölemelni . . . jobb
lesz mindjárt tulesni rajta, a többi az-
tán játék lesz.“

És úgy is tett. Reggel, még pihent
erővel könnyen fölhordta a nehéz kö-
veket s a kisebb darabokkal aztán csak
úgy játszott, estére mindent elvégzett,
amit kiszabtak neki s ezért meg is
kapta teljes napi bérét és míg a töb-
biek kedvetlenül mentek haza, ő meg-
elégedve és jókedvűen sietett a munka
után jól megérdemlett vacsorához. — —

És ez így van ám midennel az
életben. Végezzük el teendőinkből elő-
ször mindig a nehezebb részt, végez-
zük addig, míg pihent erőnk van; mert

ha a könnyebb részt végezzük előbb
s a nehezebbet hagyjuk utoljára, az
még tíz-szerte nehezebbnek fog föltűnni
és saját kárunkra gyakran abba is hagy-
juk egészen.

NEHÉZ FELADAT.

(Képpel a czimlapon.)

MIG a leczkét jól nem tudja,
Haza nem mehet a Gyurka;
A kezében kő-tábla van —
Hiba volt a számolásban.

Hetet ha az ötből veszek,
Hármat vonás alá teszek.
De ugyhiszem nem is lehet
Ötből kivonni a hetet.

Igaz! megfordítva! Úgy van!
S mármost hatot én a huszban
Hányszor telek? Egyszer — kétszer —
Ahá, tudom, megvan! Hétszer!

Jaj istenem, jaj istenem,
Mentől jobban töprenkedem,
Annál rosszabbul csinálom,
A nyitját ki nem találom.

S míg én itten egymagamban
Botorkálok a számtanban,
Pajtásaim ezalatt mind
Ugrálnak az udvaron kint.

Hetet ha a hathoz teszek
És abból huszat kivészek,
S aztán nyolcz at hozzá adok . . .
Jaj, jaj sehogy sem lesz jó így . . .
Biz én itten megvirradok.

ÖBÉGATI KATI.

(Képpel a 149. lapon.)

MILYEN sirás, milyen rivás!
Milyen bögs, ordítás!
Hisz ez Öbégati Kati —
Vajj, ki is lehetne más?

Csit te kis lány, fogd be hamar
Bőre tátott szájadat,
Hamar, mert a kis egérke
A szájadba beszalad.

